

در این گزارش می خوانید؛

- جامعه اسرائیل یکپارچه نیست: هویت قومی، گرایش سیاسی و میزان دین‌داری سه متغیر اصلی شکل‌دهنده افکار عمومی هستند.
- اعتماد به آینده محدود است: امنیت به اصطلاح ملی و دموکراسی ادعایی وضعیت بهتری از اقتصاد و انسجام اجتماعی دارند، اگرچه هیچ‌یک بیان‌گر خوش‌بینی گسترده نیستند.
- شکاف یهودی-عرب هم‌چنان برجسته است: به‌ویژه در ارزیابی تهدیدهای امنیتی، ایران و مسائل منطقه‌ای تفاوت دیدگاه دو جامعه بسیار محسوس است.
- در قبال ایران، اجماع بر جنگ وجود ندارد: بزرگ‌ترین گروه، خواهان عدم ورود به جنگ مگر در صورت حمله مستقیم ایران است، هرچند راست‌گرایان تمایل بیشتری به اقدام نظامی دارند.
- همراهی آمریکا عامل مهمی است: بخش قابل توجهی از گزینه‌های مورد حمایت افکار عمومی، اقدام اسرائیل را به هماهنگی یا درخواست آمریکا پیوند می‌دهد.
- صلح با سوریه مطلوب اما کم‌احتمال تلقی می‌شود: بیشتر اسرائیلی‌ها اهمیت توافق را می‌پذیرند، اما اکثریت نسبت به امکان تحقق آن بدبین‌اند.
- نگرانی از جبهه فلسطینی رو به افزایش است: ۷۲ درصد احتمال وقوع انتفاضه در آینده قابل پیش‌بینی را بالا می‌دانند.
- نگرانی درباره سلامت انتخابات بالاست: این مسئله حتی میان جناح‌های مختلف سیاسی مشترک است، هرچند شدت آن در چپ بیشتر است.

واکاوی آخرین وضعیت افکار عمومی ساکنین
اراضی اشغالی حول امنیت، جنگ و انتخابات
(بر اساس پیمایش موسسه دموکراسی اسرائیل)

خلاصه مدیریتی

این گزارش تصویری از جامعه اسرائیل ارائه می‌دهد که از نظر آنها اسرائیل هم‌زمان با تهدیدهای امنیتی خارجی، با شکاف‌های عمیق سیاسی، قومی، مذهبی و نهادی نیز روبه‌رو است. نگرش ساکنین اراضی اشغالی به آینده رژیم یک‌دست نبوده و میزان خوش‌بینی بسته به موضوع به‌طور محسوسی تغییر می‌کند. در ژوئیه ۲۰۲۶، خوش‌بینی به آینده حاکمیت دموکراتیک ۴۰ درصد و خوش‌بینی به آینده امنیت به اصطلاح ملی ۳۷ درصد گزارش شده است. در مقابل، اقتصاد و به ویژه انسجام اجتماعی همچنان در زمره حوزه‌هایی قرار دارند که کمترین میزان خوش‌بینی را دریافت می‌کنند. در هر چهار حوزه، میزان خوش‌بینی یهودیان از عرب‌های اسرائیل بیشتر است. بیشترین فاصله میان دو گروه به آینده امنیت ملی مربوط می‌شود که اختلاف در آن به ۲۷ درصد می‌رسد؛ این الگو نشان می‌دهد حتی در شرایط فشار امنیتی، تهدید خارجی نتوانسته تفاوت‌های هویتی و اجتماعی را از میان ببرد. در مجموع، جامعه اسرائیل را نمی‌توان صرفاً جامعه‌ای خوش‌بین یا بدبین دانست، بلکه با مجموعه‌ای از ارزیابی‌های متناقض و موضوع‌محور مواجه هستیم؛ به عنوان نمونه جامعه اسرائیل درباره استفاده از نیروی نظامی (به‌ویژه در برابر ایران) فاقد اجماع کامل است. ۳۷ درصد کل نمونه ترجیح می‌دهند اسرائیل از ورود به درگیری نظامی اجتناب و تنها در صورت حمله مستقیم ایران واکنش نشان دهد. در مقابل، ۲۰ درصد طرفدار تلاش برای عملیات مشترک با آمریکا، ۱۸ درصد موافق ورود به جنگ تنها در صورت درخواست واشنگتن و ۱۶ درصد حامی حمله حتی بدون هماهنگی آمریکا هستند. تفاوت میان یهودیان و عرب‌ها بسیار چشم‌گیر است، چراکه حدود دوسوم عرب‌ها از عدم ورود به جنگ مگر در صورت حمله مستقیم حمایت می‌کنند، در حالی که این دیدگاه در میان یهودیان تنها حدود یک‌سوم حمایت دارد. گرایش سیاسی نیز تعیین‌کننده است و راست‌گرایان یهودی به‌طور محسوسی آمادگی بیشتری برای حمایت از اقدام نظامی فعال علیه ایران نشان می‌دهند.

نویسندگان؛ گروه رصد راهبردی

تهیه شده در؛ معاونت پژوهش و تحقیقات راهبردی

تاریخ انتشار؛ مرداد ۱۴۰۵

طبقه بندی؛ فاقد طبقه بندی

مقدمه

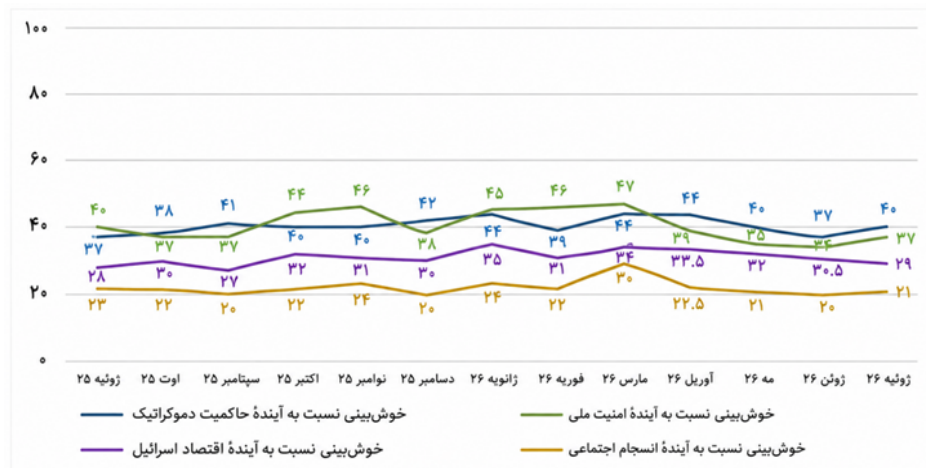
۱

پایش افکار عمومی در سرزمین‌های اشغالی یکی از مهم‌ترین شاخص‌ها برای شناخت جهت‌گیری‌های سیاسی، اجتماعی و امنیتی این جامعه به شمار می‌رود. طی سال‌های ۲۰۲۵ و ۲۰۲۶، تحولات داخلی و منطقه‌ای متعددی بر برداشت شهروندان از آینده رژیم تأثیر گذاشته است. هم‌زمانی جنگ و تنش‌های امنیتی با اختلافات سیاسی و نهادی سبب شده نگرانی درباره آینده دموکراسی ادعایی، امنیت به اصطلاح ملی، اقتصاد و انسجام اجتماعی افزایش یابد. نتایج نظرسنجی‌ها نشان می‌دهد ارزیابی شهروندان از این حوزه‌ها یکسان نیست و میزان خوشبینی یا بدبینی آنان بر حسب موضوع تغییر می‌کند. بررسی روندهای زمانی نیز از نوسان قابل توجه در میزان خوشبینی نسبت به حاکمیت دموکراتیک، امنیت ملی، اقتصاد و انسجام اجتماعی حکایت دارد. **امنیت ملی در برخی مقاطع در مقایسه با اقتصاد و انسجام اجتماعی ارزیابی مثبت‌تری دریافت کرده است.** در مقابل، **نگرانی درباره وضعیت اجتماعی و اقتصادی همچنان در بخش قابل توجهی از جامعه مشاهده می‌شود.** مسئله ایران و نحوه واکنش اسرائیل در صورت تشدید تقابل نظامی نیز یکی از موضوعاتی است که تفاوت دیدگاه میان گروه‌های جامعه را آشکار می‌کند. موضوع سوریه نیز از این جهت اهمیت دارد که میان ارزیابی صهیونیست‌ها از احتمال دستیابی به توافق صلح و میزان اهمیتی که برای تحقق چنین توافقی قائل‌اند، تفاوت وجود دارد. افزون بر سیاست خارجی، موضوعاتی مانند قوانین مربوط به بازداشت فراریان از خدمت نظامی، تفکیک جنسیتی در آموزش عالی و جایگاه دادستان کل نیز اختلاف‌های داخلی را نمایان می‌کنند. **شکاف میان یهودیان و عرب‌ها و همچنین تفاوت میان گرایش‌های چپ، میانه و راست در بسیاری از این مسائل قابل مشاهده است؛** از این رو، تحلیل هم‌زمان این شاخص‌ها می‌تواند تصویری دقیق‌تر از ساختار افکار عمومی و میزان انسجام یا چندپارگی سیاسی در جامعه اسرائیل ارائه دهد. گزارش حاضر براساس آخرین نظرسنجی صورت گرفته توسط موسسه دموکراسی اسرائیل بین ۲۸ ژوئیه تا ۲ اوت ۲۰۲۶ بر اساس یک نمونه نماینده از جمعیت بالای ۱۸ سال در اسرائیل، شامل ۶۰۰ مصاحبه‌شونده یهودی و ۱۵۱ مصاحبه‌شونده عرب انجام شده است.^۱

فهرست

۱	مقدمه	۲
۲	روحیه‌ی به اصطلاح ملی	۳
۳	جنگ با ایران	۵
۴	احتمال دستیابی به توافق صلح با سوریه	۶
۵	وضعیت در کرانه باختری / یهودیه و سامریه	۹
۶	قانون‌گذاری دولت پیش از انحلال کنست	۱۲
۷	در آستانه انتخابات	۱۴
۸	جمع‌بندی	۲۱

همانند ماه‌های گذشته، سهم افراد خوش‌بین در نمونه آماری یهودیان برای هر چهار موضوع، بیشتر از نمونه آماری عرب‌ها است. بیشترین اختلاف میان این دو گروه در میزان خوش‌بینی نسبت به آینده امنیت ملی دیده می‌شود (با اختلاف ۲۷ واحد درصد، در مقایسه با ۲۴ واحد درصد درباره آینده اقتصاد، ۱۸.۵ واحد درصد درباره آینده حکومت دموکراتیک، و تنها ۲ واحد درصد درباره آینده همبستگی اجتماعی).

خوش‌بینی نسبت به آینده (یهودیان و اعراب؛ درصد)

گروه	آینده امنیت ملی	آینده حاکمیت دموکراتیک	آینده اقتصاد اجتماعی	آینده انسجام اجتماعی
یهودیان	۴۱.	۴۳.	۳۳.	۲۲.
اعراب	۱۴.	۲۴.۵	۹.	۲۰.

پرسش‌های اصلی این بررسی عبارت‌اند از:

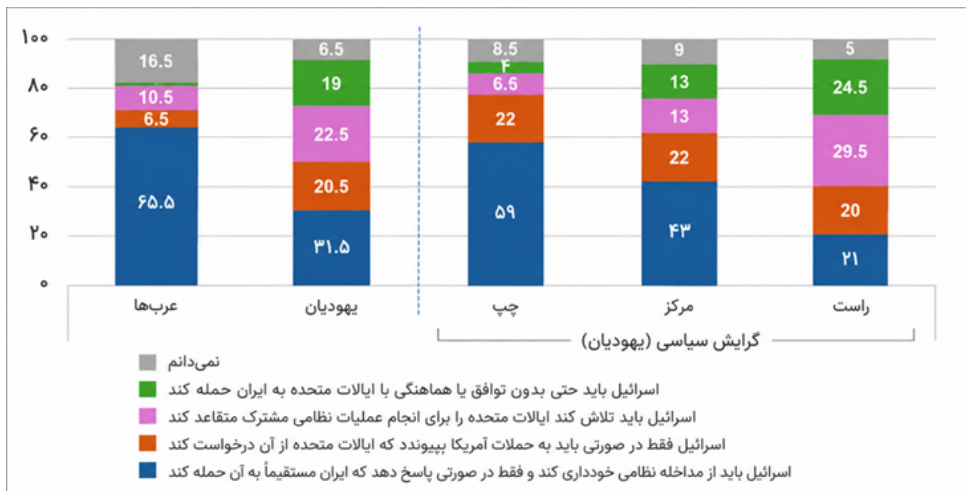
- ۱) افکار عمومی اسرائیل چه ارزیابی‌ای از آینده دموکراسی، امنیت ملی، اقتصاد و انسجام اجتماعی دارد و این ارزیابی در طول زمان چه تغییری کرده است؟
- ۲) چه تفاوت‌هایی میان یهودیان و عرب‌ها در نگرش به مسائل امنیتی و توافقی‌های منطقه‌ای، به ویژه موضوع ایران و سوریه، وجود دارد؟
- ۳) گرایش سیاسی چپ، میانه و راست تا چه اندازه بر مواضع شهروندان در قبال مسائل امنیتی، صلح و سیاست داخلی تأثیر می‌گذارد؟
- ۴) میزان دین‌داری چگونه با نگرش افراد به قوانین و نهادهای سیاسی ارتباط پیدا می‌کند؟
- ۵) مجموعه این تفاوت‌ها چه تصویری از میزان انسجام یا چندپارگی افکار عمومی اسرائیل ارائه می‌دهد؟

روحیه‌ی به اصطلاح ملی

این ماه، تنها شاهد تغییرات جزئی در میزان خوش‌بینی نسبت به دو موضوعی هستیم که همواره پایین‌ترین رتبه خوش‌بینی را دریافت می‌کنند (همان‌طور که این ماه نیز چنین بود): آینده همبستگی اجتماعی و آینده اقتصاد اسرائیل (به ترتیب ۱ درصد افزایش و ۱.۵ درصد کاهش). در مقابل، افزایش اندکی در میزان خوش‌بینی نسبت به دو موضوعی مشاهده شد که همواره بالاترین رتبه خوش‌بینی را دارند: سهم کسانی که به آینده حکومت دموکراتیک در اسرائیل خوش بین هستند از ۳۷ درصد در ماه گذشته به ۴۰ درصد در این ماه افزایش یافت (و به سطحی بازگشت که در مه امسال ثبت شده بود)، و سهم کسانی که به آینده امنیت اسرائیل خوش‌بین هستند نیز به میزان مشابهی از ۳۴ درصد در ماه گذشته به ۳۷ درصد در این ماه رسید.

به نظر شما، اسرائیل باید در قبال موضوع ایران چگونه رفتار کند؟ (%)

۴ احتمال دستیابی به توافق صلح با سوریه

احتمال توافق:

پرسش: «رئیس‌جمهور سوریه در مصاحبه‌ای با الجزیره اعلام کرد دمشق به دنبال یک توافق امنیتی با اسرائیل است که می‌تواند زمینه را برای یک صلح جامع هموار کند. به نظر شما، احتمال دستیابی به یک پیمان صلح جامع با سوریه چقدر است؟» یافته‌ها نشان می‌دهد افکار عمومی تا حد زیادی بدبین هستند: ۶۲٪ از کل نمونه، احتمال وقوع چنین اتفاقی را کم ارزیابی می‌کنند؛ در حالی که تنها حدود ۳۰٪ شانس دستیابی به صلح جامع را بالا می‌دانند.

عرب‌ها خوش‌بین‌تر از یهودیان هستند: ۴۰٪ از عرب‌ها احتمال صلح با سوریه را بالا می‌دانند (۴۸٪ آن را کم ارزیابی می‌کنند)، در حالی که تنها ۲۷.۵٪ از یهودیان با این موضوع موافقت (۶۵٪ احتمال آن را پایین می‌دانند).

اهمیت توافق:

پرسش: «دستیابی به توافق صلح با سوریه در شرایط کنونی، چقدر برای اسرائیل اهمیت دارد یا بی‌اهمیت است؟» در کل نمونه، اکثریت قاطعی (۶۳٪) بر این باورند که دستیابی به چنین توافقی

۳ جنگ با ایران

در کل نمونه آماری، بیشترین سهم پاسخ‌دهندگان (بیش از یک‌سوم (۳۷٪)) بر این باورند که اسرائیل باید از درگیری نظامی در حملات آمریکا به ایران اجتناب کند و تنها در صورتی پاسخ دهد که مستقیماً مورد حمله قرار گیرد. در همین حال، ۲۰٪ موافق آن هستند که اسرائیل برای انجام عملیات نظامی مشترک با ایالات متحده راییزی و تلاشی کند؛ درصدی مشابه (۱۸٪) معتقدند اسرائیل تنها در صورت درخواست ایالات متحده باید به حملات پیبوند؛ ۱۶٪ بر این باورند که اسرائیل باید حتی بدون هماهنگی یا موافقت آمریکا دست به حمله بزند.

تفاوت چشمگیری میان عرب‌ها و یهودیان وجود دارد: اکثریت قاطعی از عرب‌ها (حدود دو سوم) از اجتناب از درگیری نظامی و پاسخ‌دهی تنها در صورت حمله مستقیم ایران حمایت می‌کنند. در مقابل، اگرچه این دیدگاه در میان یهودیان نیز رایج‌ترین نظر است، اما تنها حدود یک‌سوم آن‌ها چنین باوری دارند؛ در حالی که توزیع آرا میان سایر گزینه‌ها تقریباً برابر است و همگی نرخ حمایتی مشابه و حدود ۲۰٪ دارند.

با تفکیک بر اساس گرایش سیاسی، تفاوت آشکاری در نمونه آماری یهودیان پدیدار می‌شود: در جناح چپ، اکثریت (نزدیک به ۶۰٪) از خودداری از درگیری مگر در صورت مورد حمله قرار گرفتن اسرائیل حمایت می‌کنند و حدود یک‌پنجم معتقدند اسرائیل تنها باید به درخواست ایالات متحده وارد عمل شود. در جناح میانه نیز بیشترین سهم (اگرچه نه اکثریت) از دور ماندن از منازعه پشتیبانی می‌کنند و یک‌پنجم (مانند جناح چپ) بر این باورند که اسرائیل تنها در صورت درخواست ایالات متحده باید پیبوند. در مقابل، در جناح راست، حمایت بسیار قوی‌تری از اقدام نظامی وجود دارد؛ چه از طریق متقاعد کردن ایالات متحده برای انجام عملیات مشترک و چه از طریق حمله حتی بدون رضایت آمریکا!

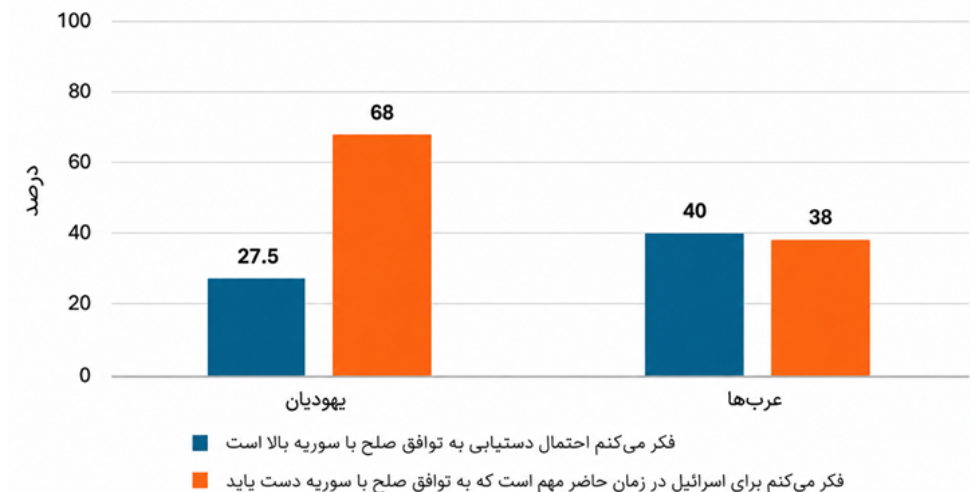
برای اسرائیل تا حدودی مهم یا بسیار مهم است، در حالی که تنها ۲۸.۵٪ آن را نه چندان مهم یا کاملاً بی‌اهمیت می‌دانند.

در اینجا نیز تفاوت قابل توجهی میان یهودیان و عرب‌ها وجود دارد: اکثریت یهودیان (۶۸٪) معتقدند دستیابی به توافق تا حدودی مهم یا بسیار مهم است (تنها ۲۴٪ آن را نه چندان مهم می‌دانند). در میان عرب‌ها، تصویر برعکس است و تنها ۳۸٪ دستیابی به توافق را مهم می‌دانند، در حالی که حدود نیمی از آن‌ها (۵۱٪) آن را نه چندان مهم یا کاملاً بی‌اهمیت تلقی می‌کنند.

تحلیل هم‌زمان این دو پرسش نشان می‌دهد که **یهودیان نسبت به عرب‌ها درباره احتمال دستیابی به توافق صلح با سوریه بدبین‌تر هستند، اما اهمیت بیشتری برای آن قائلند. در مقابل، عرب‌ها درباره افق‌های دستیابی به توافق با سوریه خوش‌بین‌ترند، اما آن را کم‌اهمیت‌تر می‌دانند.**

آیا معتقدید که احتمال دستیابی به توافق صلح با سوریه بالا است، و آیا دستیابی به چنین توافق صلحی را برای اسرائیل مهم می‌دانید؟ (%)

دیدگاه درباره احتمال دستیابی به توافق صلح با سوریه

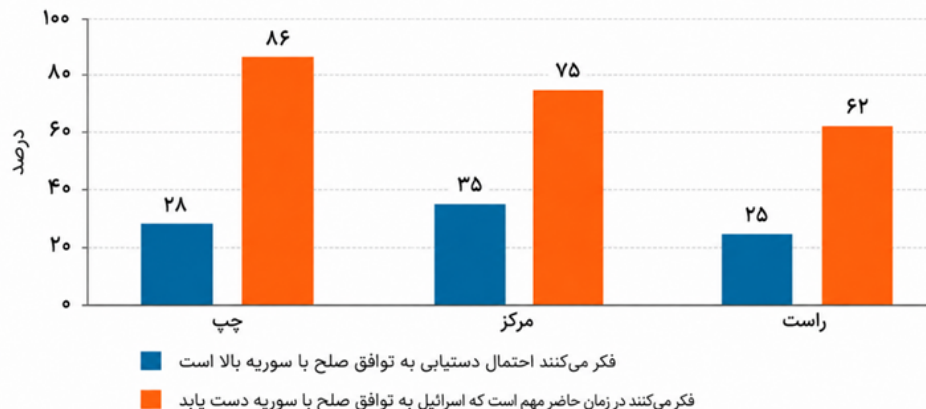

تفکیک پاسخ‌ها در نمونه آماری یهودیان بر اساس گرایش سیاسی نشان می‌دهد که اکثریت قاطعی در هر سه جناح، دستیابی به توافق صلح با سوریه را مهم می‌دانند. با این حال، تفاوت در میزان این اکثریت قابل توجه است: جناح چپ بالاترین درصد را دارد و پس از آن میانه و سپس راست قرار می‌گیرند (به ترتیب ۸۶٪، ۷۵٪ و ۶۲٪). از سوی دیگر، هنگامی که ارزیابی احتمال دستیابی به چنین توافقی مطرح می‌شود، تفاوت‌های میان جناح‌ها نسبتاً اندک است: جناح میانه تا حدی خوش‌بین‌ترین جناح از این سه گروه است، در حالی که جناح چپ و راست به یکدیگر نزدیک بوده و اندکی کمتر خوش‌بین هستند.

در هر یک از این جناح‌ها، سهم پاسخ‌دهندگانی که دستیابی به توافق را مهم می‌دانند بسیار بیشتر از سهم کسانی است که احتمال وقوع آن را بالا می‌دانند. بیشترین تفاوت میان این دو سهم در جناح چپ با کاملاً ۵۸ واحد درصد دیده می‌شود. در جناح میانه و راست، این شکاف‌ها کمتر برجسته است، اما همچنان بزرگ است (به ترتیب ۴۰ و ۳۷ واحد درصد).

آیا معتقدید احتمال دستیابی به توافق صلح با سوریه بالا است، و آیا دستیابی به چنین توافق صلحی را برای اسرائیل مهم می‌دانید؟ (یهودیان، بر اساس گرایش سیاسی؛ %)

دیدگاه درباره احتمال دستیابی به توافق صلح با سوریه

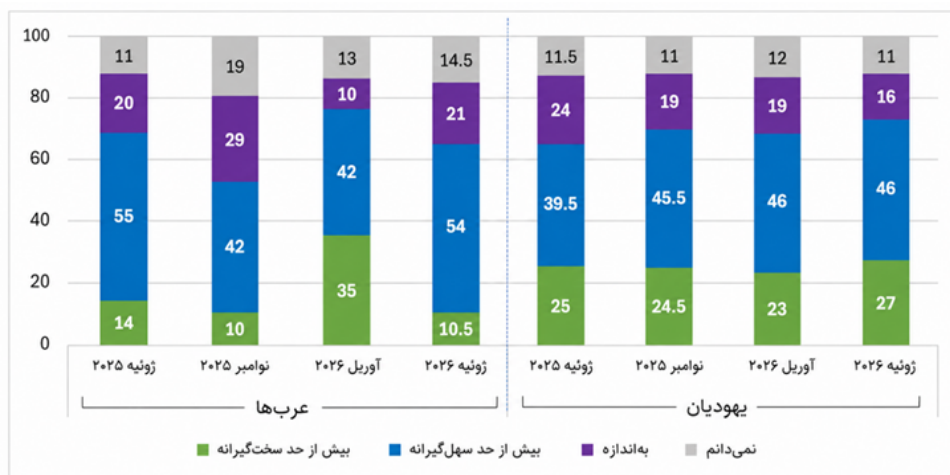

برخورد نیروهای امنیتی با شهرک‌نشینان دخیل در خشونت علیه فلسطینیان:

طی حدود یک سال گذشته، دیدگاه‌های افکار عمومی را درباره نحوه برخورد نیروهای امنیتی با شهرک‌نشینانی که در کرانه باختری علیه فلسطینیان دست به خشونت می‌زنند، رصد شده است. در میان یهودیان، دیدگاه‌ها نسبتاً پایدار باقی مانده است و در هر یک از سه سنجش اخیر، بیشترین سهم پاسخ‌دهندگان گفته‌اند که با این شهرک‌نشینان بیش از حد با نرمش/سهل‌انگاری برخورد می‌شود (حدود ۴۶٪). در حال حاضر حدود یک چهارم معتقدند برخورد صورت گرفته بیش از حد سخت‌گیرانه است، که مشابه سه سنجش قبلی است.

در میان عرب‌ها، بیش از نصف پاسخ‌دهندگان بر این باورند که نیروهای امنیتی بیش از حد سهل‌انگاری می‌کنند؛ آماری که مشابه یافته‌های یک سال پیش است. در همین حال، ۱۰.۵٪ معتقدند برخورد با شهرک‌نشینان خشونت‌طلب بیش از حد سخت‌گیرانه است؛ رقمی که مشابه درصدهای یافت‌شده در نوامبر و ژوئیه ۲۰۲۵ بوده و با آخرین سنجش در آوریل ۲۰۲۶ (که مشخص شد یک داده پرت/استثنایی بوده است) تفاوت دارد.

آیا نیروهای امنیتی و نهادهای مجری قانون با گروه‌هایی از شهرک‌نشینان که در اقدامات خشونت‌آمیز علیه فلسطینیان دخالت دارند بیش از حد سخت‌گیرانه، یا به اندازه و مناسب برخورد می‌کنند؟ (٪)

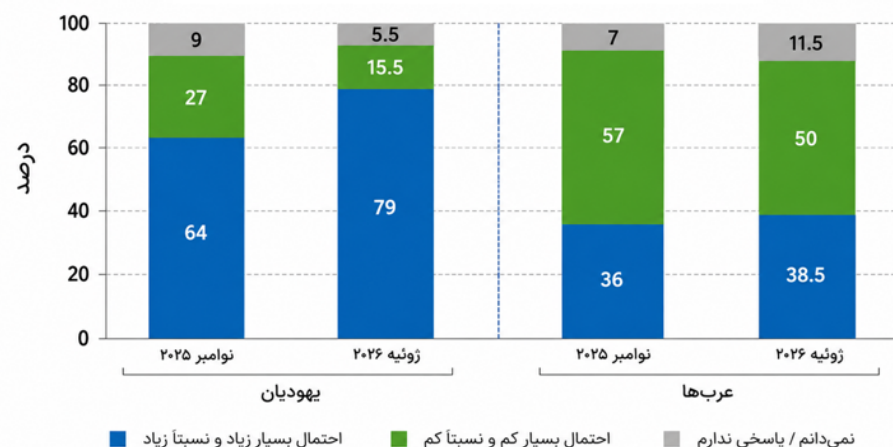
وضعیت در کرانه باختری / یهودیه و سامریه

احتمال وقوع یک قیام مردمی (انتفاضه):

اکثریت بزرگی از کل نمونه آماری (۷۲٪) بر این باورند که احتمال وقوع یک قیام مردمی فلسطینی در آینده قابل پیش‌بینی بالا است. تنها ۲۲٪ شانس وقوع چنین رویدادی را کم ارزیابی می‌کنند. این رقم نسبت به آخرین باری که این پرسش را مطرح کردیم (نوامبر ۲۰۲۵) - که در آن زمان ۵۹٪ احتمال وقوع یک قیام مردمی در آینده نزدیک را بالا می‌دانستند - افزایش چشمگیری داشته است.

تفاوت قابل توجهی میان یهودیان و عرب‌ها در این زمینه وجود دارد: حدود ۸۰٪ از یهودیان معتقدند که ممکن است یک قیام مردمی فلسطینی به زودی رخ دهد، که این میزان بیشتر از ارزیابی قبلی است که در آن «تنها» حدود دوسوم چنین نظری داشتند. در میان عرب‌ها، سهم کسانی که وقوع یک قیام را پیش‌بینی می‌کنند بسیار پایین‌تر است - کمتر از ۴۰٪، که مشابه یافته‌های گذشته است.

به نظر شما، احتمال اینکه در آینده قابل پیش‌بینی، یک قیام مردمی فلسطینی (انتفاضه) در کرانه باختری / یهودیه و سامریه شعله‌ور شود چقدر است؟ (٪)

قانون‌گذاری دولت پیش از انحلال کنست

۶

پیش از انحلال کنست، چند قانون جنجالی به تصویب رسید. از پاسخ‌دهندگان درباره میزان حمایت یا مخالفتشان با سه مورد از آن‌ها پرسیده شده است:

۱. قانون توقف بازداشت فراریان از خدمت: که بیان می‌دارد برای یک دوره محدود، هیچ‌گونه بازداشت یا اقدام اجرایی علیه طلاب مدارس دینی (یه‌شیوا) که خود را برای خدمت نظام وظیفه معرفی نکرده‌اند، دنبال نخواهد شد.

۲. قانون تفکیک جنسیتی در آموزش عالی: که اجازه گسترش تفکیک جنسیتی در آموزش عالی را به مقاطع تحصیلات تکمیلی در همه رشته‌ها و برای هر کسی که مایل به تحصیل در محیط‌های تفکیک‌شده باشد، می‌دهد.

۳. قانون دادستان کل (مشاور حقوقی دولت): که بیان می‌دارد نظریه حقوقی دادستان کل دیگر برای دولت الزام‌آور نخواهد بود و انحصار نمایندگی دولت در دادگاه توسط دادستان کل را لغو می‌کند.

ما دریافتیم که در کل نمونه آماری، میزان حمایت از هر یک از این قوانین بسیار پایین است: **۳۲٪ حمایت خود را از قانون دادستان کل ابراز کردند، در حالی که ۵۵٪ با آن مخالفند. در مورد قانون تفکیک جنسیتی در آموزش عالی، ۳۱٪ موافق و ۶۴٪ مخالف هستند، در حالی که در خصوص قانون توقف بازداشت فراریان از خدمت، ۲۵٪ موافق و ۶۷٪ مخالفند.**

در میان یهودیان، حمایت از قانون دادستان کل و قانون تفکیک جنسیتی در آموزش عالی (حدود یک‌سوم در هر دو مورد) اندکی قوی‌تر از حمایت از قانون توقف بازداشت فراریان از خدمت است که تنها حدود یک‌چهارم می‌باشد.

در میان عرب‌ها، تقریباً یک‌سوم حمایت خود را از قانون تفکیک جنسیتی در آموزش عالی ابراز کردند که اندکی بالاتر از میزان حمایت از قانون توقف بازداشت فراریان از خدمت، و بسیار بالاتر از میزان حمایت از قانون دادستان کل است که بیشترین میزان مخالفت را ثبت کرد. توجه به این نکته حائز اهمیت است که درصد زیادی از مصاحبه‌شوندگان عرب در رابطه با قانون توقف بازداشت فراریان از خدمت و قانون دادستان کل، گزینه «نمی‌دانم» را انتخاب کردند.

همان‌طور که انتظار می‌رفت، تفاوت‌های بزرگی درباره این موضوع میان جناح‌های سیاسی (یهودیان) وجود دارد: در جناح چپ و میانه، اکثریت قاطعی بر این باورند که برخورد با شهرک‌نشینان دخیل در خشونت در کرانه باختری بیش از حد با نرمش/سهل‌انگاری است (به ترتیب ۸۶.۵٪ و ۶۳٪). در مقابل، در جناح راست، سهم کسانی که چنین دیدگاهی دارند کمتر است (۳۱٪)، در حالی که سهم افرادی که معتقدند با شهرک‌نشینان خشونت‌طلب بیش از حد سخت‌گیرانه برخورد می‌شود بیشتر است (۳۷٪).

آیا نیروهای امنیتی و نهادهای مجری قانون با گروه‌هایی از شهرک‌نشینان که در اقدامات خشونت‌آمیز علیه فلسطینیان دخالت دارند بیش از حد سخت‌گیرانه، بیش از حد با نرمش/سهل‌انگاری، یا به اندازه و مناسب برخورد می‌کنند؟ (یهودیان؛ ٪)

ژوئیه ۲۰۲۶	بیش از حد آسان‌گیرانه	به اندازه	بیش از حد سخت‌گیرانه	نمی‌دانم	مجموع
چپ	۸۶.۵	۳.	۴.	۶.۵	۱۰۰.
مرکز	۶۳.	۱۲.	۱۲.۵	۱۲.۵	۱۰۰.
راست	۳۱.	۲۱.	۳۷.	۱۱.	۱۰۰.

با این حال، بررسی دقیق‌تر پاسخ‌ها در جناح راست نشان می‌دهد که در راست میانه، سهم بیشتری معتقدند برخورد صورت‌گرفته بیش از حد با نرمش/سهل‌انگاری است (۴۵٪ در مقایسه با ۲۶٪ که آن را بیش از حد سخت‌گیرانه می‌دانند)، در حالی که در میان افرادی که خود را راست‌گرای افراطی/شدید معرفی می‌کنند، تصویر برعکس است (بیش از حد با نرمش: ۲۶٪؛ بیش از حد سخت‌گیرانه: ۴۱٪).

در میان افکار عمومی مذهبی-ملی، اکثریت هم از قانون تفکیک جنسیتی و هم از قانون دادستان کل حمایت می‌کنند، و حدود نیمی از جامعه یهودیان سنتی-مذهبی نیز از این دو قانون پشتیبانی می‌کنند.

حمایت از هر سه قانون در میان یهودیان سنتی غیرمذهبی کمتر است و این میزان در میان یهودیان سکولار (غیرمذهبی) به مراتب پایین‌تر می‌باشد.

با هر یک از قوانین زیر که پیش از انحلال کنست به تصویب رسیدند موافقت (یهودیان؛ %)

گرایش سیاسی	چپ	قانون توقف بازداشت فراریان از خدمت سربازی	قانون تفکیک جنسیتی در آموزش عالی	قانون دادستان کل
		۵	۶	۵
میزان دینداری	مرکز	۱۸	۱۷	۱۴
	راست	۳۳	۴۲	۵۱
	حریدی	۷۸	۶۴	۶۴
	مذهبی ملی	۲۸	۶۷	۵۹
سنتی غیرمذهبی	سنتی مذهبی	۴۰	۵۰	۵۴
	سنتی	۲۲	۲۵	۳۷
	سکولار	۶	۷,۵	۱۴

در آستانه انتخابات

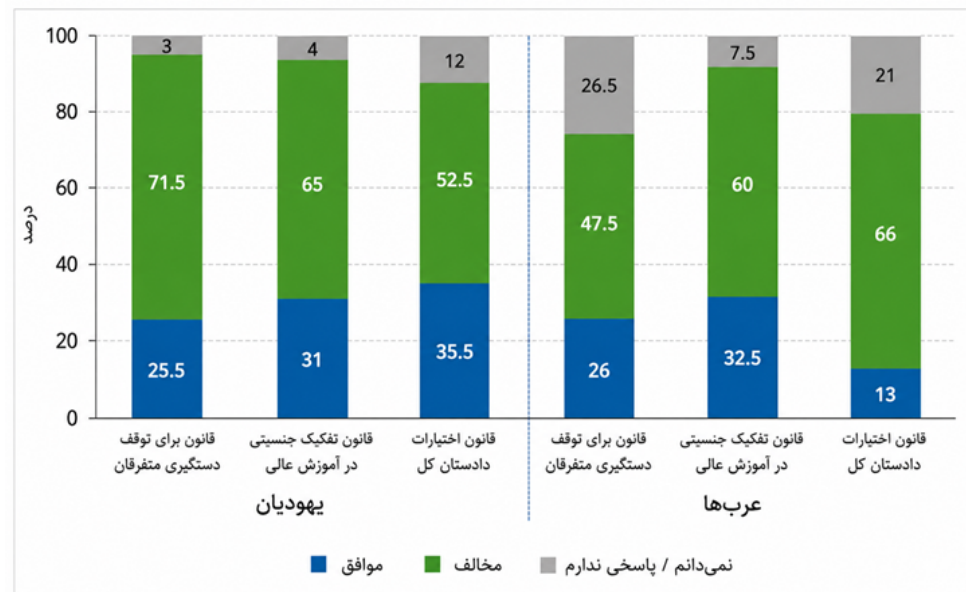

انتخابات درون‌حزبی (پریما ریز)

هر زمان که موعد انتخابات کنست فرامی‌رسد، این پرسش مطرح می‌شود که **بهترین روش برای تعیین فهرست نامزدهای هر حزب چیست؟** در نظرسنجی «صدای اسرائیلی» در ژوئیه ۲۰۲۲، مشخص شد روش مورد علاقه اکثریت افکار عمومی اسرائیل (۵۸٪)، برگزاری انتخابات درون‌حزبی (پریما ریز) از انواع مختلف است. در همان نظرسنجی، روشی که در آن رهبر حزب نامزدهای فهرست را انتخاب می‌کند، تنها ۱۱٪ حمایت دریافت کرد و در رتبه‌بندی فقط بالاتر از

آیا با هر یک از قوانین زیر که پیش از انحلال کنست به تصویب رسیدند، موافقت یا مخالف؟

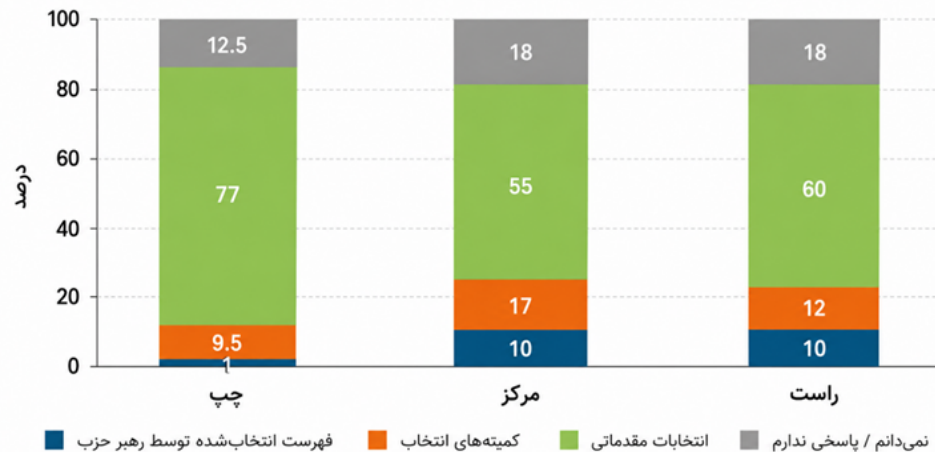
تفکیک پاسخ‌ها در نمونه آماری یهودیان بر اساس گرایش سیاسی نشان می‌دهد که میزان حمایت از هر یک از این قوانین در جناح چپ (۵٪ تا ۶٪) و در جناح میانه (۱۴٪ تا ۱۸٪) بسیار پایین است. در جناح راست، حمایت بالاتر است اما یک‌دست نیست: حمایت کمتری از قانون توقف بازداشت فراریان از خدمت و قانون تفکیک جنسیتی در آموزش عالی وجود دارد، اما اکثریت ضعیفی موافق قانون دادستان کل هستند.

دسته‌بندی بر اساس میزان دین‌داری (یهودیان) نشان‌دهنده سطح بسیار بالای حمایت در میان حریدی‌ها (یهودیان ارتدوکس افراطی) از هر سه قانون، به ویژه قانون توقف بازداشت فراریان از خدمت است. همچنین اختلاف نظر بسیار بزرگی درباره این قانون میان حریدی‌ها و سایر گروه‌ها وجود دارد، به طوری که در هر یک از گروه‌های دیگر تنها اقلیتی از پاسخ‌دهندگان حمایت خود را از این قانون ابراز کردند.

تفکیک پاسخ‌ها در نمونه آماری یهودیان بر اساس گرایش سیاسی نشان‌دهنده تفاوت‌های قابل توجهی است. اگرچه اولویت اکثریت در هر سه جناح، برگزاری انتخابات درون‌حزبی (پریماریز) است، اما جناح میانه در این موضوع به جناح راست نزدیک‌تر است تا جناح چپ؛ جناح چپ دارای بالاترین درصد حامیان انتخابات درون‌حزبی به عنوان روش ترجیحی است (چپ: ۷۷٪؛ میانه: ۵۵٪؛ راست: ۶۰٪).

به نظر شما کدامیک از روش‌های زیر برای انتخاب نامزدهای یک حزب جهت ورود به کنست بهترین است؟ (یهودیان، بر اساس گرایش سیاسی: ٪)

دسته‌بندی پاسخ‌ها بر اساس قصد رای‌دهی در انتخابات بعدی کنست نشان می‌دهد که اکثریت رای‌دهندگان همه احزاب، برگزاری انتخابات درون‌حزبی (پریماریز) را ترجیح می‌دهند (به استثنای رای‌دهندگان حزب «یهودوت هاتورا» (که درصدهای برابری تمایل خود را به انتخاب فهرست توسط رهبر حزب و برگزاری پریماریز ابراز کردند) و «حشد/تعال» (که درصدهای برابری کمیته انتصابات و پریماریز را ترجیح می‌دهند)). در میان رای‌دهندگان حزب «شاس»، سهم موافقان پریماریز اکثریت مطلق نیست، اما با این حال بزرگ‌ترین گروه است (۴۲٪).

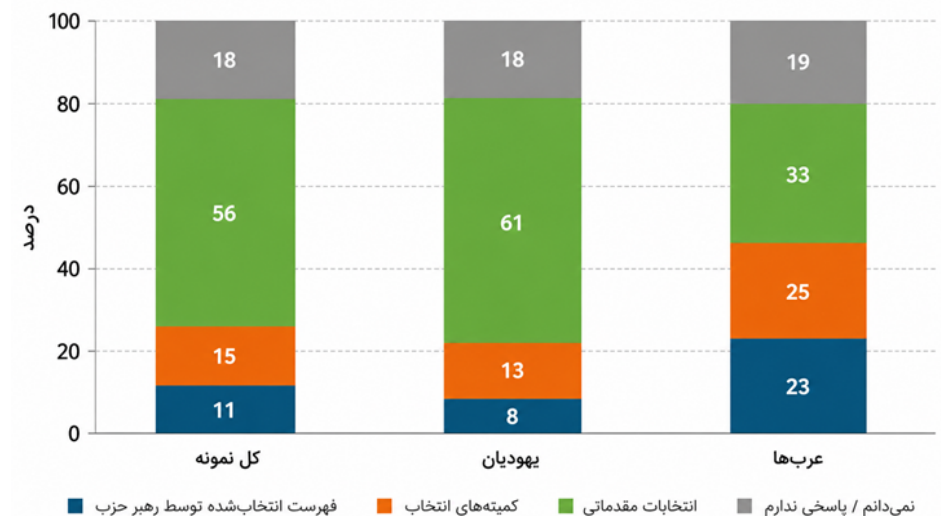

روش «کمیته انتصابات حزبی» (۷٪) قرار گرفت. یک‌چهارم پاسخ‌دهندگان نیز گفتند که نمی‌دانند بهترین روش چیست.

یافته‌های این دوره نیز بسیار مشابه بود: در کل نمونه آماری، اکثریت (۵۶٪) انتخابات درون‌حزبی را مناسب‌ترین روش دانستند، ۱۱٪ موافق انتخاب فهرست نامزدها توسط رهبر حزب بودند و ۱۵٪ تمایل خود را به کمیته انتصابات ابراز کردند. بار دیگر، سهم بزرگی از پاسخ‌دهندگان (۱۸٪) گزینه «نمی‌دانم» را انتخاب کردند.

تفاوت بزرگی میان یهودیان و عرب‌ها وجود دارد: در حالی که اکثریت قاطعی از یهودیان طرفدار انتخابات درون‌حزبی هستند، در نمونه آماری عرب‌ها توزیع آرا میان گزینه‌های مختلف نسبتاً برابر است: حدود یک‌سوم، انتخابات درون‌حزبی را ترجیح می‌دهند، اما سهم بسیار بیشتری نسبت به یهودیان تمایل دارند تعیین فهرست نامزدها را به رهبر حزب واگذار کنند (۲۳٪ در مقایسه با ۸٪ از یهودیان). همین امر در مورد انتخاب نامزدها توسط کمیته انتصابات نیز صدق می‌کند (عرب‌ها: ۲۵٪؛ یهودیان: ۱۳٪). در هر دو جامعه، سهم مشابهی از پاسخ‌دهندگان گزینه «نمی‌دانم» را انتخاب کردند.

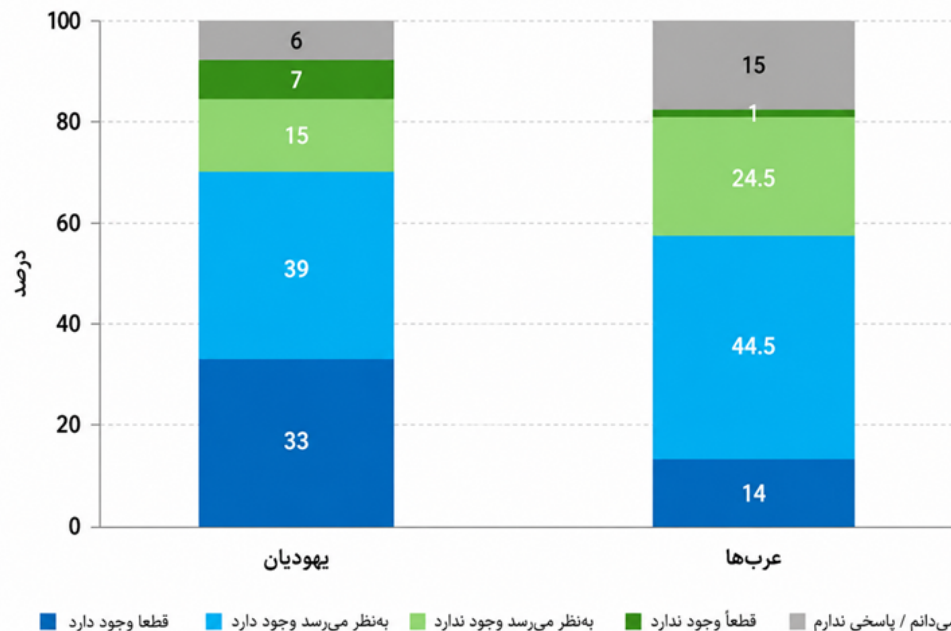
به نظر شما کدامیک از روش‌های زیر برای انتخاب نامزدهای یک حزب جهت ورود به کنست بهترین است؟ (٪)

اگرچه در هر سه جناح سیاسی (یهودیان)، اکثریت معتقدند یا اطمینان دارند که خطری برای سلامت انتخابات وجود دارد، اما تفاوت‌هایی نیز یافتیم: افراد جناح چپ بیشترین نگرانی را درباره این احتمال دارند (۹۰.۵٪)، و پس از آن جناح میانه (۷۶٪) و در نهایت جناح راست (۶۶٪) قرار می‌گیرند.

به نظر شما، آیا خطری برای سلامت انتخابات در اسرائیل وجود دارد یا خیر؟

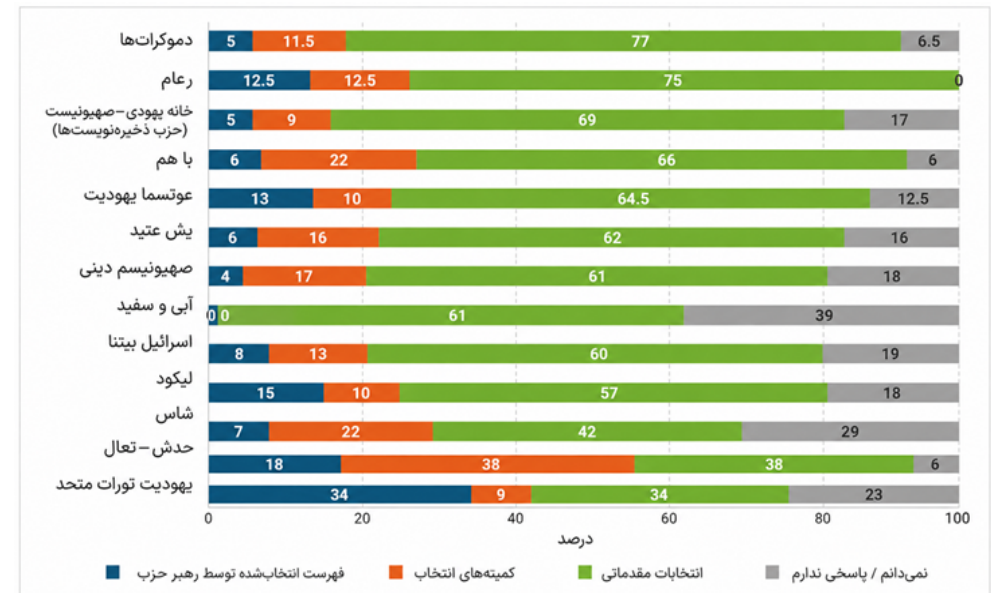

۷-۲ حضور حزب «راعم» در دولت بعدی

در میان شایعاتی مبنی بر اینکه حزب راعم تصمیم ندارد با سایر احزاب عربی در یک فهرست مشترک انتخاباتی همراه شود و همچنین گزارش‌هایی درباره پیوستن یوآو سگالوویچ (نماینده کنونی از فراکسیون یش عتید) به این حزب در آستانه انتخابات پیش‌رو، ما موقعیت حزب راعم را در میان افکار عمومی یهودی در شرایط کنونی بررسی کردیم؛ به‌ویژه با توجه به بیانیه اخیر رهبر این حزب

به نظر شما کدام‌یک از روش‌های زیر برای انتخاب نامزدهای یک حزب جهت ورود به کنست بهترین است؟ (کل نمونه، بر اساس قصد رای‌دهی در انتخابات پیش‌رو؛ ٪)

۷-۱ سلامت انتخابات

موضوعی که به‌طرز فزاینده‌ای در محور بحث‌های عمومی در اسرائیل قرار دارد این است که آیا گروه‌های ذی‌نفع مختلف تلاش خواهند کرد به سلامت انتخابات پیش‌رو آسیب بزنند یا خیر؟ پرسش: «اخیراً رئیس‌جمهور هرتزوگ در سخنرانی خود به مناسبت آغاز کارزار انتخاباتی، درباره تهدیدات علیه سلامت انتخابات (هم از داخل اسرائیل و هم از خارج) هشدار داد. به نظر شما، آیا خطری برای سلامت انتخابات در اسرائیل وجود دارد یا خیر؟»

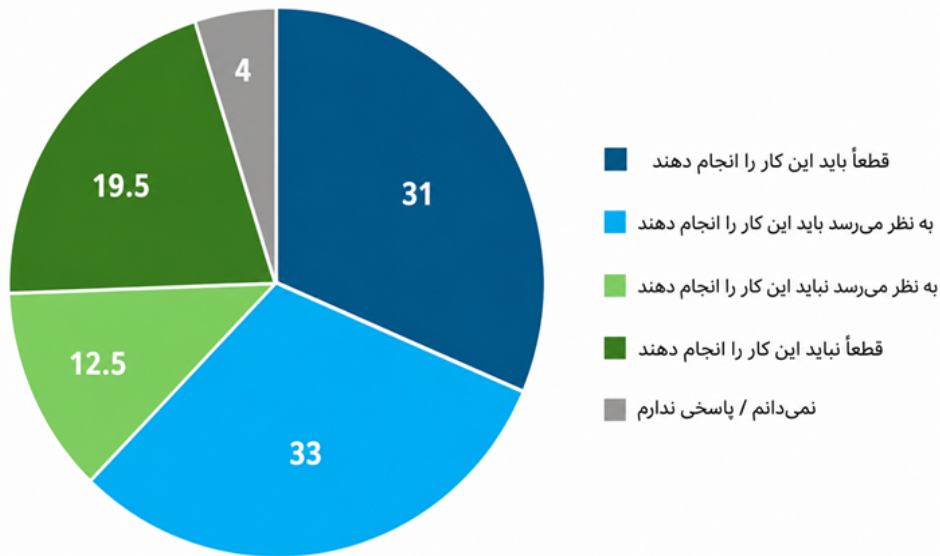
اکثریت اسرائیلی‌ها معتقدند یا اطمینان دارند که خطری در خصوص وقوع این امر وجود دارد. سهم پاسخ‌دهندگانی که معتقدند یا اطمینان دارند خطری برای دخالت در نتایج انتخابات وجود دارد، در میان یهودیان (۷۲٪) بیشتر از عرب‌ها (۵۸.۵٪) است.

۷-۳ حق رأی شهروندان عرب اسرائیل

در راستای زیر سؤال بردن‌های پی‌درپی حق مشارکت شهروندان عرب اسرائیل در انتخابات کارزارهای انتخاباتی گذشته و حال، از پاسخ‌دهندگان یهودی پرسیده شده: «به نظر شما، آیا شهروندان عرب اسرائیل باید حق رأی در انتخابات کنست داشته باشند یا خیر؟» اکثریت قاطعی از جامعه یهودی معتقدند یا اطمینان دارند که عرب‌ها باید از حق رأی در انتخابات کنست برخوردار باشند.

آیا شهروندان عرب اسرائیل باید حق رأی در انتخابات کنست داشته باشند یا خیر؟

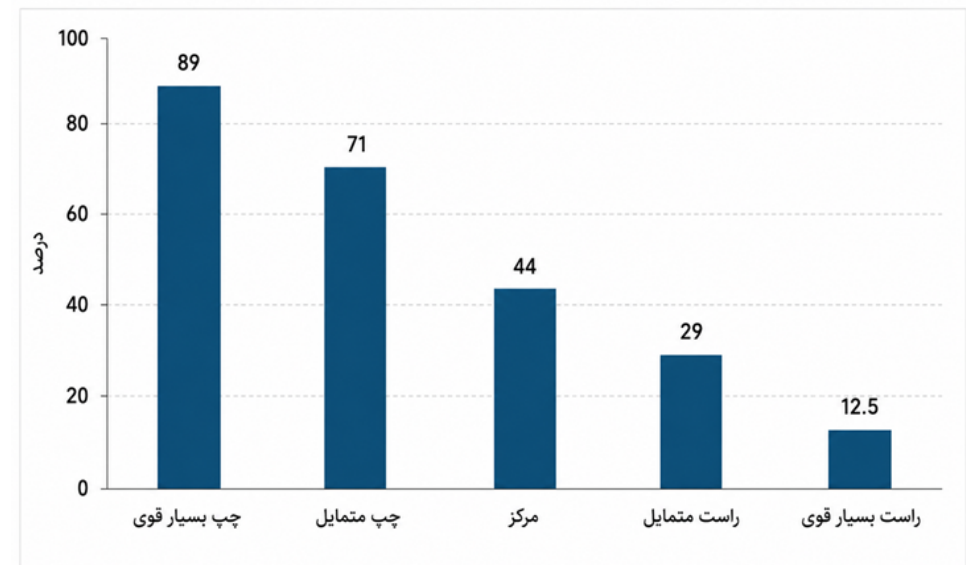
تفکیک بر اساس گرایش سیاسی نشان می‌دهد اکثریت بزرگی در همه جناح‌ها، به استثنای گروه «راست‌گرای افراطی/شدید»، معتقدند یا اطمینان دارند که شهروندان عرب اسرائیل باید حق رأی در انتخابات کنست داشته باشند (چپ‌گرای افراطی: ۸۹٪؛ چپ میانه: ۹۲٪؛ میانه: ۷۴٪؛ راست میانه: ۷۵٪؛ راست‌گرای افراطی: ۴۶٪).

که اسرائیل را به عنوان کشوری برای مردم یهود به رسمیت شناخته است. ما پرسیدیم: «آیا با حضور حزب راعم به رهبری منصور عباس در دولت بعدی، پس از اظهارات وی مبنی بر اینکه دولت اسرائیل به عنوان یک کشور یهودی تأسیس شده و به همین شکل باقی خواهد ماند، موافقت یا مخالف؟» دریافتیم که حتی در این شرایط نیز اکثریت جامعه یهودی (۶۱٪) با حضور راعم در دولت موافق نیستند. یافته‌ی غافلگیرکننده این است که سهم مشابهی از پاسخ‌دهندگان عرب نیز همین دیدگاه را دارند (۶۰٪).

تفکیک نمونه آماری یهودیان به پنج جناح سیاسی نشان می‌دهد که اکثریت کسانی که خود را چپ‌گرای افراطی/شدید و چپ‌گرای میانه معرفی می‌کنند، از حضور راعم در دولت بعدی حمایت می‌کنند. با این حال، در میان افراد جناح میانه، راست میانه و به‌ویژه راست‌گرای افراطی/شدید، تنها اقلیتی موافق این موضوع هستند که میزان این اقلیت در هر جناح متفاوت است.

با حضور حزب راعم به رهبری منصور عباس در دولت بعدی، پس از اظهارات وی مبنی بر اینکه دولت اسرائیل به عنوان یک کشور یهودی تأسیس شده و به همین شکل باقی خواهد ماند موافقت (یهودیان، بر اساس گرایش سیاسی: %)

در نتیجه، رفتار سیاسی در اسرائیل را نمی‌توان با یک متغیر منفرد توضیح داد و مجموعه‌ای از عوامل قومی، سیاسی و مذهبی به صورت هم‌زمان در شکل‌دهی آن نقش دارند.

تصویر کلی حاصل از داده‌ها بیش از آنکه بیان‌گر یک جامعه دارای اجماع پایدار باشد، نشان دهنده جامعه‌ای چندپاره با سطوح متفاوتی از هم‌گرایی و واگرایی است. تهدیدهای امنیتی ممکن است در برخی مقاطع باعث نزدیکی مواضع شوند، اما این نزدیکی نتوانسته شکاف‌های قومی، سیاسی و مذهبی را از میان ببرد. اختلاف درباره آینده دموکراسی، سیاست خارجی، نحوه مواجهه با ایران، امکان صلح با سوریه، قوانین داخلی و ساختار حزبی نشان می‌دهد که بسیاری از مسائل اساسی همچنان محل مناقشه هستند. بنابراین مسئله اصلی پژوهش نیز چنین پاسخ می‌گیرد که هویت قومی، گرایش سیاسی و میزان دین‌داری هر سه بر افکار عمومی اثر می‌گذارند، اما وزن هر یک بسته به موضوع متفاوت است. در مسائل امنیتی و منطقه‌ای، هویت قومی و جهت‌گیری سیاسی برجستگی بیشتری دارند، در حالی که در برخی موضوعات قانونی و نهادی، دینداری و وابستگی ایدئولوژیک نقش پررنگ‌تری ایفا می‌کنند. در مجموع، آینده ثبات سیاسی و اجتماعی اسرائیل تا حد زیادی به توانایی نهادهای سیاسی در مدیریت این شکاف‌ها، حفظ اعتماد عمومی و ایجاد تعادل میان الزامات امنیتی، اصول دموکراتیک و مطالبات گروه‌های مختلف جامعه وابسته خواهد بود.

دلالت‌ها و نتایج این آمار بر جنگ با ایران

در جامعه اسرائیل درباره نحوه استفاده از نیروی نظامی علیه ایران اجماع کاملی وجود ندارد. تفاوت میان گروه‌های سیاسی و اجتماعی نشان می‌دهد که میزان حمایت از اقدام نظامی تا حد زیادی به هویت سیاسی و برداشت افراد از سطح تهدید ایران وابسته است. در میان راست‌گرایان، گرایش به استفاده فعال‌تر از ابزار نظامی و پذیرش ریسک عملیات مستقل بیشتر دیده می‌شود. در مقابل، بخش‌های میانه و چپ جامعه تمایل بیشتری به محدودکردن دامنه درگیری یا پیوندزدن اقدام نظامی به همکاری با ایالات متحده دارند. این شکاف می‌تواند بر آزادی عمل دولت اسرائیل در جریان یک جنگ طولانی با

پایین‌ترین میزان حمایت از حق رأی شهروندان عرب اسرائیل در انتخابات کنست، در میان یهودیانی یافت شد که قصد دارند به حزب «یهودوت هاتورا» رأی دهند (۲۲٪). حمایت اندکی بالاتر در میان رأی‌دهندگان حزب «عوتسما یهودیت» دیده شد (۳۲٪). در میان رأی‌دهندگان سایر احزاب ائتلاف (لیکود، شاس و صهیونیسم مذهبی)، سهم پاسخ‌دهندگانی که شرکت در انتخابات را حق شهروندان عرب اسرائیل می‌دانند، بین ۴۶٪ تا ۴۸٪ قرار دارد.

جمع‌بندی

۸

بررسی داده‌ها موید وجود نگرشی چندوجهی و متغیر نسبت به آینده اسرائیل است. شهروندان در همه حوزه‌ها سطح یکسانی از خوش‌بینی ندارند و امنیت به اصطلاح ملی در برخی دوره‌ها ارزیابی مثبت‌تری نسبت به اقتصاد و انسجام اجتماعی دریافت کرده است. در مقابل، نگرانی درباره آینده حاکمیت دموکراتیک، شرایط اقتصادی و پیوندهای اجتماعی همچنان بخش مهمی از فضای افکار عمومی را تشکیل می‌دهد. نمی‌توان جامعه اسرائیل را به طور کلی خوش‌بین یا بدبین توصیف کرد، بلکه ارزیابی‌ها به موضوع و مقطع زمانی وابسته‌اند. تفاوت میان یهودیان و عرب‌ها در موضوعات امنیتی و منطقه‌ای به وضوح مشاهده می‌شود. نگرش دو گروه به امکان توافق با سوریه، اهمیت دستیابی به توافق و نحوه برخورد با تهدیدهای خارجی یکسان نیست. این یافته نشان می‌دهد که هویت قومی همچنان یکی از مؤلفه‌های مؤثر در شکل‌دهی به برداشت‌های سیاسی و امنیتی است.

گرایش سیاسی و میزان دین‌داری نیز قدرت توضیح‌دهندگی بالایی دارند. در بسیاری از مسائل، حرکت از چپ به راست با تغییر محسوس در میزان حمایت یا مخالفت با سیاست‌های امنیتی و سیاسی همراه است و در برخی موارد فاصله میان دو سوی طیف بسیار گسترده می‌شود. همچنین تفاوت میان حریدی‌ها، مذهبی‌های ملی، سنتی‌ها و سکولارها در موضوعات قانونی و نهادی نشان می‌دهد که دین‌داری تنها یک ویژگی فرهنگی نیست، بلکه با مواضع سیاسی نیز پیوند دارد. نگرش به قوانین مربوط به خدمت نظامی، تفکیک جنسیتی و دادستان کل نمونه‌هایی از این پیوند هستند. حتی در شیوه انتخاب نامزدهای حزبی نیز ترجیحات گروه‌های مختلف یکسان نیست و انتخابات مقدماتی، کمیته انتخاب یا تصمیم رهبر حزب در میان گروه‌های گوناگون حمایت متفاوتی دارد.

ایران اثر بگذارد؛ بنابراین حمایت اولیه از یک حمله محدود لزوماً به معنای حمایت پایدار از یک جنگ فرسایشی نیست. دولت اسرائیل در مراحل نخست یک بحران ممکن است از پشتوانه اجتماعی قابل توجهی برای اقدام علیه تهدیدهای مشخص برخوردار باشد؛ اگرچه که افزایش تلفات انسانی، خسارت اقتصادی و اختلال در زندگی روزمره می‌تواند به تدریج این حمایت را کاهش دهد. هرچه جنگ طولانی‌تر شود، مسئله هزینه‌های داخلی برای افکار عمومی اهمیت بیشتری پیدا خواهد کرد؛ از همین رو، دولت برای حفظ مشروعیت داخلی احتمالاً نیازمند ارائه دستاوردهای روشن و قابل اندازه‌گیری از عملیات نظامی خواهد بود. شکاف میان یهودیان و عرب‌های اسرائیل نیز نشان می‌دهد که ارزیابی تهدید ایران در سراسر جامعه یکسان نیست. این وضعیت می‌تواند بحث درباره اهداف جنگ و زمان مناسب برای پایان دادن به عملیات را سیاسی‌تر کند. در سطح راهبردی، چنین افکار عمومی ناهمگنی احتمالاً دولت را به سمت عملیات محدودتر، مرحله‌ای و دارای اهداف مشخص سوق می‌دهد.